Ч. 86 Пятниця 19 цьвітня (2 мая) 1902. Рік XII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтовоі.

Рекламациі незапечатані вільні від оплати почтовоі.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскоі“.

Передплата у Львові в аґенциі дневників пасаж Гавсмана ч 9 і в ц. к. Старостввах на провінциі:

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . „ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . „ —·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(До ситуациі. — З ради державноі.)

На основі устного договору, заключеного між правительством а провідниками сторонництв, має бути буджет полагоджений до кінця мая, супротив чого відпала би потреба ухваленя дальшоі провізориі. Парлямент буде радити менше більше до половини червня для полагодженя законів: о торговли збіжем, податку від зелізничих білетів, інжинерскім титулі, і кількох инших. Як зачувати, хоче правительство надати полудневому Тиролеви автономію, як того домагають ся італіяньскі посли. Здогад той висновують із прихильного становища Італіянців до державного буджету.

В понеділок зачало ся засідане о годині $^1/_2$ 4 по полудни. По відчитаню внесень та інтерпеляций, приступлено до дальшоі розправи над посередними податками. Посол Масталька закидав міністрови скарбу, що виявив мало старанности і зручности, щоби на брюксельскій конференциі успішно боронити інтересів австрийского цукрового промислу. Пос. Менґер полемізував з Масталькою і став в обороні правительства, що вже в 1883 році вело переговори в цукровій справі. Остаточного суду про бруксельску конференцию не можна видавати ще тепер. Єі викликала не лише гіперпродукция, але і империялістична політика Англиі. Дияґноза міністра скарбу не є хибленою, але треба би скликати анкету всіх інтересованих промисловців і торговельників, щоби зібрати докладні дані задля дальших заряджень. Бесідник обчислює, що наслідком бруксельскоі конференциі австрийскі цукроварники утратять $^1/_3$ або і $^1/_2$ експорту, с. є. 50 до 60 міліонів корон. Але в части дало би ся те відбити на иньших продуктах, як нр. овочевих консервах. Відтак ухвалено розділ: „безпосередні податки“ і приступлено до дискусиі над тит.: „Сіль і тютюн“. Іменем польского Кола забрав слово пос. Мойса і домагав ся зниженя ціни соли для худоби, відбудованя погорілоі саліни в Долині, ліпшоі експльоатациі закопу в Калуши і зелізничого получення салін в Стебнику коло Дрогобича. В справі управи тютюну, яка набрала тим більшоі ваги для рільництва, бо управа цукрових бураків завела в наслідок цукровоі кризи, жадає бесідник правительственноі субвенциі в сій висоті, що краєва, підвисшеня ціни тютюневого листя, улекшеня забезпеки від граду і взагалі більшого пікнованя управи тютюну, хотяй признає, що за 8 послідних літ правительство поробило богато змін на ліпше. Шеф секциі п. Йоркаш Кох, яко заступник правительств, відповів, що соли для худоби можна в Галичині дістати в 15 державних і 151 краєвих складах соли — скілько хто схоче. Що-до ціни правительство порозумівае ся з угорским, щоби єі знижити з 10 на 6 Кор. В Долині розпічне ся будова салін ще сего року; зелізниче получене Стебника з Дрогобичем є предметом переговорів. Що-до тютюневих поліпшень правительство по можности увзглядпить дотичні резолюциі. Промавляли ще пп. Зедвіц і Брайтер, почім замкнено засідане.

На вторковім засіданю покінчено дебату над розділом „сіль і тютюн“ і ухвалено розділи „стемплі і належитости“ та „мита“. На тім закінчено дискусию над цілим буджетом міністерства скарбу і приступлено до нарад над буджетом міністерства торговлі. Між иншими промавляв в тій справі пос. Колішер.

В більше як двогодинній бесіді представив економічний стан монархиі і потреби Галичини. Бесідник вказує на великий економічний поступ Німеччини в послідних 10 літах. Сам цісар пруский іде до Палестини, щоби придбати нові торговиці для німецкоі продукциі. Ми натомість удаємо лише сьвітову державу, не будучи нею, а замість товарів експортуємо людий. В р. 1892 висіло в Америці північній 589.000 іміґрантів, межи ними 76.000 з Австро Угорщини. В р. 1900 висіло в північній Америці менше, бо 448.000 еміґрантів, але між ними було аж 114.000 з Австро-Угорщини. Одна держава перевисшає хиба Австрию в експорті людий, се є країна нужди, Італія, але жаден край не дорівнає Галичині під взглядом еміґрациі, як она проявила ся послідними літами. Міністерство торговлі повинно піклувати ся більше економічним розвоєм і піднесенем промислу через подане ініциятиви до праці, вплив на комунікацийну політику та социяльно- і торговельно-політичну діяльність. Треба визискати водну силу для промислу і торговлі, приноровити закон до практичного житя, противділати картелям та боронити реміснина перед перевагою промисловця при публичних доставах. Інвестицийну проґраму треба перевести в як найскор-

54) *Передрук заборонений.*

УАРДА.

Повість із старого Єгипту.

Юрия Еберса.

(Авторизований переклад з дванайцятого німецкого виданя.)

(Дальше.)

Глава чотирнайцята.

Проводир хотів казати забальзамовати і похоронити свого пса в місті Кінополіс [1], де псів уважано за більше сьвятих як инші зьвірята. Коли єго мати поплила з убитим псом за ріку, пішов він до Сеті'вого дому, де звичайно тоі ночи, що слідувала по сьвяті, сходили ся на великий пир знатнійші єреі з некрополі і міста за рікою, відпоручники вислані на торжество і запрошені достойники.

Єго батька, коли був в Тебах, не бракло ніколи на сій гостині; він нині перший раз діждав ся тоі відзнаки, котроі неодні собі бажали, а завдячував єі намістникови, як то єму вчера виразно сказав Амені, коли єго запрошував.

Єго мати обвязала єму руку, котру єму потовк Рамері. Она єго боліла дуже, але він за ніщо в сьвіті не хотів би був пропустити гостини в Сеті'вім домі, хоч єі й бояв ся.

Він не був єреєм, але все-таки писарем, він не був борцем, але все-таки стояв на рівні з героями короля.

Він був вихований до строгого сповнюваня обовязку, та й ревно трудив ся в своім званю, але єго поведене в житю ріжнило ся значно від поведеня висшого товариства, в котрім він зріс, а котрого окрасою був єго хоробрий, великодушний і хоробрий батько.

Він не скупив своіх скарбів, що дістались єму в спадщині, і здавало ся, що єму не брак благородноі прикмети щедроти: але як-раз тогди, коли він давав, показувала ся найбільше жорстокість єго серця, бо тогди домагав ся він конче вдяки від тих, що через єго дарунки зробились зависимі від него, і єму здавало що він своіми дарунками здобув собі право обходити ся з тими, що іх приняли, після своєі вподоби простакувато і вибагливо. З того виходило таке, що він своіми найліпшими ділами робив собі скорше ворогів, як приятелів.

Паакер був, бачите, неблагородною, значить ся, самолюбивою людиною, котра, щоби скоротити собі дорогу, ступає так само по цьвітах, як і по піску пустині. То свойство єго душі проявляло ся всюди і у всім, навіть в єго поверховности, в звуку єго голосу, в широких чертах єго лиця і брусоватих рухах єго присадкуватоі статі.

В таборі міг він поступати як єму хотіло ся; але того не вільно було в товаристві людий з єго стану. Задля того, як і тому, що він не мав дару борзо промавляти і відповідати на промови, чув ся він як би не свій помежи ними, і ледви чи був би приняв запрошене Амені'го, як би не то, що то було лестно для єго самолюбивости.

Вже було пізно, але пир розпочинав ся аж о північи, бо гості були перед тим на представленю, яке при сьвітлі лямп і смолоскипів відбувало ся на сьвятім озері в полудневій стороні некрополі, а на котрім показувано судьбу Ізиси та Озиріса.

Коли він увійшов на сьвяточно украшене подвіре, де були уставлені столи, застав він вже всіх гостий. Прийшов був також і намістник Ані, і сидів на правій руці коло Амені'го, на самім переді середного стола, призначеного для найбільших достойників, при котрім було ще кілька місць порожних, бо пророки і єреі Амона з Теб оправдали ся, що не прийдуть. Они стояли вірно по стороні Рамзеса і єго родини, іх старенький настоятель не похваляв сьмілого виступленя Амені'го против королівских дітий, і они уважали чудо баранячого серця за вороже діло некрополі против дер-

[1]) Староєгипетске місто Сака, нинішне Самалют, де найбільшу честь віддавано богови Анубісови. Плютарх розповідає, що оксиринхіти, люди, що віддавали божу честь рибі оксиринхос, вели війну з кінопольці, котрі уважали пса за бога. Війна пішла була із-за сих сьвятих зьвірят і розпочала ся тим, що кінопольці зачали їсти рибу оксиринхос; оксиринхіти із мести за то убивали псів і приносили часть богам на жертву, а часть самі їли.

шім темпі, а тимчасом, поки це не маємо сплавних рік і каналів, звернути більшу увагу на зелїзничі транспорти і тарифову полїтику. Великим нещастєм для Австриї є провізоричне віднощенє до Угорщини. Нема певности, чи се відношенє розпаде ся, чи завяже ся на ново і під якими услівями. Коли би зірванє сего відношеня було нещастєм для Австриї, то далеко більшим є се, що таке виповідженє вічно відкладає ся, бо від сего завнсима цїла наша економічна полїтика при заключеню трактатів з иншими державами. Іменно против Америки треба забезпечити ся цлами на збіже, зелїзні вироби і др. а також против напливу азийского збіжа. Але се не зовсїм можливе задля Угорщини, яка має надпродукцию збіжа. Тому кожда угода з Угорщиною виходить на некорнсть австрийских аґрарників. В тім зглядї найбільшу шкоду понесить Галичина. Бесїдник зображує нужду рільничого населеня Галичини і апелює горячо до правительства, щоби заняло ся поправою сих відносин. По промовах пос. Гоєка і міністра торговлї ґр. Каля замкнено засїданє о год. 7 вечером.

Новинки.

Львів дня 1-го мая 1902.

— **В XLI роковини смерти Тараса Шевченка** відбуде ся в Чорткові дня 8-го н. ст. мая с. р. вечер музикально-декламаторский в сали Ради повітової з слїдуючою проґрамою: 1. Вступне слово; 2. Шевченко-Воробкевич „Думи мої“ хор мужеский; 3. Відчит; 4. Гушалевич-Вахнянин „Наша жизнь“ хор муж.; 5. Шевченко-Лисенко „Минають днї“ сольо барітонове в супроводї фортепяна; 6. R. Willmes Op. 10 Veniatien de Concert фортепян; 7. Федькович-Ніжанковский „З Окрушків“ хор муж.; 8. Шашкевич-Матюк „Веснївка“ сольо тенорове в супроводї фортепяна; 9. Шевченко „Думи мої“ декламация 1-а; 10. М. Глинка „Не прилияй ся“ дует на тенор і барітон в супроводї фортепяна; 11. Шевченко „Посланіє“ декламация 2-а; 12. Федькович-Вербицкий „Жовнїр“: а) працане, б) молитва, с) битва, г) по битві — мужеский хор. — Початок о 8-ій годинї вечером.

— **Войскові орхестри** у Львові будуть грати в маю: дня 1-го і 20-го перед корпусною командою; дня 6-го і 22-го перед намістництвом; дня 9-го і 27 го в стрийскім парку; дня 13-го в поезуїцкім огородї; дня 15-го перед домом інвалїдів; дня 30-го на Високім замку. — Дня 7-го мая о 9-ій годинї вечером войскова орхестра буде грати перед головною вартівнею.

— **Зьвірска женщина.** До арештів суду повітового в Раві приставила жандармерия сими днями 20-лїтну Маруну Дїдух, служницю з Передмістя, котра посварнвши ся з своїм любасом, утопила з мести в бочці наповненій водою, свою 3-місячну дитину. Зьвірска мати з байдужностию признала ся перед судом до сповненого злочину.

— **Смерть в полуміни.** Михайло і Мария Кілїян, селяни з Грибова, пішовши оногди в поле до роботи, лишили дома двоє 10-місячних близнюків в постели і двох синів, одного 5-лїтного, а другого 3-лїтного. Підчас неприсутности родичів, стягнули дїти з печи сїрники і бавлячи ся ними, счинили огонь в хатї, котрий розширивши ся, знищив до тла цїле господарство. В полумінп найшли смерть задля браку ратунку оба близнюки. Против Кілїянам веде суд в Мільци доходженє карне.

— **Новий перестанок „Королївка“** на зелїзници Львів-Чернівцї отворено з днем 1 мая для руху особового межи стациями Коломия і Митївцї. Білети їзди буде видавати ся на перестанку а відправа пакунків відбувати ся буде способом послїплати.

— **Зміна назви стациї.** Ц. к. дирекция зелїзниць державних подає до відомости, що дотеперішна назва стациї „Скоморохи старі“ на шляху Галич Острів-Тернопіль змінена від 1 мая с. р. на „Підшумлянцї“.

— **Обікража церкви.** В Задїльску повіта турчаньского добув ся якийсь злодій до церкви і вкрав 33 К. 40 с. готівкою, пастільник з престола і 4 вовняні хустки, а лишив дручок, котрим помагав собі, а на котрім були слїди крови. Жандарм при ревізиї у Михайла Комарницкого побачив скалїчену руку, а коли той не умів сказати де і в який спосіб покалїчив ся, а ще й другі познаки промавляли за тим, що він допустив ся крадежи в церкві, то він его арештував і відставив до суду.

— **Доморідний дурисьвіт.** Данько Гетий з Гусного вижного повіта турчаньского придумав собі легкий і вигідний спосіб зарібку: сїв на фіру і став обїздити подальші села, в котрих удавав погорільця і так через довший час дурив людий та витуманював від них збіже і грощі. Аж ось кілька днїв тому назад прихопив его вахмайстер від жандармів Маршал і з возом повним збіжа відставив до суду в Боринн. — Хибаж можна тепер дивувати ся, що навіть найлїпшого серця чоловік не хоче милосердити ся над бідним, що заглядає до хати? Прецї нїхто не може вгадати чи то справдї чоловік потребуючий помочи, а не якийсь дурисьвіт.

Господарство, промисл і торговля.

Оборона від огню або сторожі огневі по селах.

(Дальше.)

Заким приступимо до дальшої науки о ратованю підчас огню, мусимо тут звернути ще увагу, що лїпше єсть подїлити сторожу пожарну на три відділи на: 1) ратунковий;— 2) сикавочний; — 3) водний. При малім числї членів сторожі пожарної вистане для відділу водного двох людий. Они можуть заставити до помочи й посторонних людий а самі будуть давати лиш провід і удержувати порядок. Тогди один з них стає на однім кінци подаючих воду і уважає на одну половину помічників, а другий стає на другім кінци коло керницї, потока або ставу, і так само уважає на другу половину помічників.

жавної сьвятинї [2]), котрій фараон оказував нераз свою особливу ласку.

Проводир пішов до стола, при котрім сидїв польний сотник войска, що побідно вернуло з Етіопії, разом з другими висшими офіцирами. Побіч сотника було одно місце вільне. Паакер хотїв там собі сїсти; але коли побачив, що ґенерал кивнув на свого сусїда, щоби той сїв собі близше него, здавало ся проводиреви, що той не хоче, щоби він сидїв коло него, і длятого він зі злостию відступив ся від стола, при котрім сидїли борцї.

Могара не любили на пирах. — Ще вино менї скваснїє — відозвав ся польний сотник, — коли той бовван на него подивить ся.

Очи гостий звернули ся на Паакера, коли він глядав собі місця. Коли нїхто не кликав его до себе, почув він, як кров в нїм закипіла. Він був би таки найрадше закляв і пішов собі звідси.

Вже пустив ся був до дверий, коли намісник пошептавши щось з Амені'м, закликав его і попросив сїдати на задержанім для него місци та показав на крісло побіч себе, що було призначене для першого пророка державної сьвятинї.

Паакер поклонив ся низько і заняв то почестне місце, але не мав відваги дивити ся другим в очи, лиш споглядав на стіл, бо побоював ся, що побачить, як другі гостї глумливо і здивовані будуть дивити ся на него. А прецї міг він то собі погадати, що его прадїд Асса і его батько сидїли близько коло сего місця а досить часто таки й на нїм.

А хибаж він не був їх наслїдником і дїдичем? Хибаж его матїр Сетхем не походила з королївского роду? А комуж Сетів дім повинен був знати більшу вдяку, як не їм?

Один слуга поклав ему вінець на его широкі плеча, а другий подав ему вина і страв. Аж тепер пíдняв він очи в гору і побачив напротив себе другого пророка Ґаґабу, котрому очи весело сьвітили ся.

Він став знову лиш на стіл дивити ся.

Аж ось відозвав ся до него намістник і звертаючись до сидячих коло него став їм розповідати, що Могар задумує завтра вибирати ся до Сириї і взяти ся знову до своєї тяжкої служби.

Паакерови так то виглядало, як би Ані хотїв оправдати ся перед другими з того, що він визначив ему почестне місце. Наконець пíдняв намістник чарку і пив на добрий усіх звидуньских подорожий і щасливий конець всїх борб могара.

Старший єрей показав ему також свою чемність і подякував голосно в імени Сетівого дому за красний кусень поля, яке він дарував [3]) сьвятини з нагоди нинїшного торжества.

Пішла прихильна гутірка а з нею почав могар набирати чувства певности себе.

Паакер держав руку, що єго ще дуже болїла, на хустцї, котрою підвязала ему его матїр.

— Чи ти скалїчив ся? спитав намістник.

— Дурниця — відповів проводир. — Коли я відводив мою матїр до лодки, впав....

— То впав — відозвав ся на то сьміючись его давний шкільний товариш, дуже високо поставлений і єму не прихильний командант тебаньскої полиції — то впав єму на пальцї якийсь дручок чи весло.

— От тобі маєш! — відозвав ся намістник.

— А якийсь дуже молоденький хлопчище кинув ся на него — говорив командант дальше. — Мої люди все менї розповіли докладно. Той хлопець убив насамперед его пса....

— Красного Дешера? — спитав старенький двірский ловчий і став жалувати пса. — Твій тато був з ним нераз коло мене на ловах, коли ми ходили на дики.

Паакер кивнув на то головою; але тамтой другий, сьвідомий свого становища і достоїнства став розповідати знову не зважаючи, що проводир із злости аж почервонїв ся: Коли пес лежав вже на земли, то той сьмільчак так тебе вдарив по руцї, що тобі аж ніж випав з неї.

— Ну, й тота колотнеча довела до розрухів? — спитав Амені поважно.

— Нї — відповів командант. — Нинїшне торжество минуло взагалї незвичайно спокійно. Як би не тота нещаслива пригода з тим здурівшим парашітом не перешкодила була процесиї, то ми могли би були лиш похвалити нарід. Крім того скорого до бійки єрея, котрого ми вам видали, зловили ми лиш кількох злодїїв. Они всї належали до касти [4]), длятого ми

---

[2]) Майже всї королї нової египетскої держави дбали з великою щедротою про сьвятиню Амона, що стояла там, де нинїшне село Карнак. Найстарше імя короля, яке в сїй сьвятини ще задержало ся, то імя Узертезена І. За панованя Гіксосів, будова сеї сьвятинї спочивала, але королї 18 і 19 династиї розширили будівлю до небувалих розмірів. Велика сьвітлиця, котру фундував Рамзес І., будував Сеті І., а украсив Рамзес II., була 102 метрів довга а 31 метрів широка і спочивала на 134 стовпах. Та й сьвятиню в Люксорі, що була сполучена зі сьвятинею в Карнаку, а котра була фундована за 18 династиї, докінчив Рамзес прибудувавши до неї величезні будівлї. Дарунки, які виливали від короля до скарбони сьвятинї в Карнаку, були величезні.

[3]) В стародавнім Єгиптї було то щось зовсїм звичайного, коли королї надїляли сьвятинї землями, а тисячі памятників зберегли нам памятку о тім; але й звичайні богаті люди не лиш надїляли сьвятинї землями, но ще й записували великі суми на їх розширене. Так зробив н. пр. якийсь Амен-ем-апт в Медїнет Габу.

[4]) Грецкий писатель Діодор розповідає, що в Єгиптї була каста злодїїв. Всї люди цивільного стану мусїли подавати до запису в урядових книгах з чого жиють; та й злодїї також. Злодїї мусїли у свого начальника подавати до запису, як котрий називає ся і всї вкрадені річи мусїли ему віддавати. Той, кого обікрали, мусїв начальникови

Коли одна половина членів ратункового відділу занята тими роботами, друга обсідає дахи, приставляє драбини, гасить огонь і старає ся, щоби він не розширив ся, або инакше льокалізує єго.

Коли той, що править струєю сикавки, вибере собі вже таке становище, з котрого може безпечно і успішно заливати огонь і коли сикавка вже зложена і готова до роботи, повинен дати сиґнал: „Початок роботи!“ (два свисти), щоби другий відділ розпочав помповане.

Струю води треба справити в одно місце горіючого предмету; не вільно струєю бити по боках і на ріжні сторони або в полумінь і аж коли одно місце угасить ся добре і цілком, поступає ся чим раз дальше та робить ся в той спосіб струєю води місце до дальшої роботи.

Струя води повинна оминати мури, комини і бляшані накритя; також стеречи ся щоби не бити струєю по шибах.

Коли струєва рура заткає ся, то сикавка перестає викидати воду, отже треба перестати помпувати, відкрутити руру, передути або пробити дротом. Відкручуючи заткану руру струєву, треба єї обернути переднім кінцем до землї, бо предмет, що єї заткав, може лишити ся в вужи, а відтак звов вернути єї і заткати.

Стояти на вершку даху, або привязувати до тіла струєву руру безусловно не вільно. Не вільно також затикати пальцем отвору струєвої рури, бо показало ся, що то шкодить вужам і сикавці.

Коли полумінь обхопить одежу на чоловіці, то треба окрити єго плахтою, коцом, або ковдрою, і так угасити на нім одінє.

При пожарах стаєн зьвірята від горяча, полумени і крику пуджають ся і полошать ся; не хотять вийти із стайнї. Тому завязуєсь їм очи міхами або плахтами і виводить ся далеко від пожару, та пильнує ся, щоби не вернули до огню. Найтяжше вивезти безроги з хлївів і вівцї. Безроги треба витягати за уши або за ноги, вівцї підуть аж за своїм провідником. Конї виводить ся із стайнї в той спосіб, що закладаєсь їм упряж або узду, так, як до воза або на пасовиско. Дріб виносить ся в койцях і мішках. Перед переношенем улиїв з пчолами треба в улиях позатикати соломою очка.

Збіже в стодолах і стиртах та обороги гасить ся в той спосіб, що на підставу стирти або оборога виливає ся значну скількість води. З води від горяча робить ся пара, котра причиняє ся до гашеня огню, а крім того розбирає ся оборіг або стирту під охороною струї води.

При пожарах сіножатий і пасовиск перетинає ся пожар в напрямі вітру в той спосіб, що в тій стороні, куди іде пожар, виорує ся у відповідній віддали плугом рів бодай два метри широкий. Такий рів може спинити огонь.

Пожари лісів гасить ся так, що огонь перегинає ся. Коли горить сухе листє, трава, мох і т. ин. то робить ся в якійсь віддали охоронний пас, т. є. усуває ся з землї на ширину двох до трох метрів все, що могло би горїти, отже вириває ся траву, прикриває ся єї землею, копле ся землю, вирубує корчі і т. д. Всї рови, потоки, дороги і стежки суть природними охоронними пасами, отже треба їх використати при гашеню огню.

Коли під землею горять поклади вугля або торфу, то такий пожар перериває ся ровами, копаними на один метер широко і так глубоко, щоби дно того рова творила лиш земля.

Коли пожар обіймив в лісї цілі дерева аж до вершків, робить ся також охоронний пас, значно ширший від попереднього, витинаючи в тім пасї всї дерева Зрубані дерева треба обертати пнями до огню і обтяти на них галузє. Пообтинане галузє складає ся в значній віддали від пожару.

До гашеня пожару лїса покликує ся ціле населенє; має оно заосмотрити ся в сокири, лопати, джаґани, рискалї і граблї. По угашеню огню треба сейчас надпалені пнї і дерева обсипати землею або злляти водою, а всї недогарки для безпечности перенести і зложити далеко від місця пожару.

(Дальше буде).

Телеґрами.

Будапешт 1 мая. В палатї послів угорского сойму довершено вчера вибору делеґаций квотової депутациї.

Гаґа 1 мая. Стан здоровля голяндскої королевої досить добрий, надіють ся скорого подужаня.

Берлин 1 мая. В німецкім парляментї принято внесенє, аби нинї яко в день робітничого сьвята не було засїданя.

Франкфурт 1 мая. Franfurter Zeitung доносить з Петербурга, що полициї удалó ся зловити одного спільника убийства Сіпяґіна. Є то візник, що привіз убийника до пулати ради державної.

Мадрид 1 мая. В честь короля в день єго коронациї дня 17 с. м. приготовлює Мадрид великі торжества.

Курс львівский.

Дня 30-ого цьвітня 1902.	пла-тять	жа-дають
I. Акциї за штуку.	К. с.	К. с.
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	535 —	547 -
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	350·—	380 —
Зелїз. Львів-Чернів.-Ясп	576 —	583 —
Акциї гарбарнї Ряшів	—·—	100·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	—·—	350 —
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 4% корон	95 70	96·40
Банку гіпот. 5% преміов. . . .	109·70	—·—
Банку гіпот. 4½%	99·50	—·—
4½% листи застав. Банку краєв.	100·60	101 30
4% листи застав. Банку краєв. .	97·—	97·70
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .	95·60	96·30
„ „ 4% льос. в 41½ літ.	95·60	96·30
„ „ 4% льос. в 56 літ.	95·70	96·40
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	98·10	98·80
Облїґи ком. Банку кр. 5% II ем.	102·30	103·—
„ „ „ „ 4½ %	100·50	—·—
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	96·60	97·30
Позичка краєв. з 1873 по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор	96·80	97·50
„ „ м. Львова 4% по 200К.	93·80	94·50
IV. Льоси.		
Міста Кракова	73·—	78·—
Міста Станиславова	—·—	—·—
Австр. черв. хреста (Курс віденский)	57·25	58·25
Угорск. черв. хреста (Курс віденский)	29·60	30.60
Іт. черв. хрес. 25 фр. (Курс віденский)	27·50	30.50
Архік. Рудольфа 20К. (Курс віденский)	80·—	84.—
Базилїка 10 К (Курс віденский)	19·05	20.05
Joszif 4 К. (Курс віденский)	8·25	9.50
Сербскі табакові 10фр. (Курс віденский)	9·50	11.—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·22	11·34
Рубель паперовий	2·50	2·54
100 марок німецких	117·—	117 60
Доляр америк.	4·80	5·—

Надіслане

Оповіщене

Повідомляє ся Р. Т. Всеч. Духовеньство, що Міский музей у Львові купує і дає найвисші цїни за старі ризи церковні, капи, дальматики, як також всяку церковну утвар.

Дирекция промислового музея.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

лиш відобрали їм украдені річи та пустили їх на волю. Але скажи но, Паакере, який то мирний дух вступив в тебе там коло пристанї, що ти дав тому хлопцеви втечи безкарно?

— То ти так зробив? — відозвав ся старий Ґаґабу; — ненависть преці звичайно...

Амені подивив ся на старого таким докоряючим поглядом, що той замовк, а відтак спитав проводиря: З чогож пішла тота колотнеча і хто той хлопець?

— Зухвалі людиска — відозвав ся Паакер — хотїли своїм човном підсунутись поперед лодки, на котру ждала моя матїр, а я хотїв поставити на своїм; тогди той хлопчище напав мене, забив пса, а єго, присягаюсь на мого озирісового батька, що любив то зьвіря, були би крокодилї вже давно пожерли, як би помежи ним а мною не станула була якась женщина і не далась менї пізнати, що она Бент-Анат, донька Рамзеса. То таки дійстно она була, а той хлопчище то молодий князь Рамері, котрого ви вчера вигнали з отсего дому.

— Ого — відозвав ся старенький ловчий — ого, пане могару, то так говорить ся о дїтех короля?

Та й другі прихильні фараонови урядники стали негодувати, а Амені шепнув до проводиря: Мовчи тепер! — а відтак відозвав ся на голос: Ти, мій друже, не любив нїколи уважати на то, що говориш, а нинї, як здає ся говорить горячка з тебе. Ходи сюди, Ґаґабу, та подиви ся на Паакерову рану, котра не соромить єго, бо то син короля зробив єму єї.

Старий розвязав обвязку на сильно напухненій руцї могаря та відозвав ся: Кріпко же тебе ударив; три пальцї зломив тобі, та й розбив ще, ось дави ся, смараґд на твоїм перстени з печаткою.

Паакер подивив ся на свої болючі пальцї і відтхнув, бо то був розбитий не ворожбитний перстінь з іменем Тутмеса III., лиш дорога обручка, котру пануючий король дарував був колись єго батькови. Лиш ще кілька кусників плоско вишлюфованого каменя печаткового держало ся золотої оправи. Імя короля з бракуючими кусниями впало на землю і щезло. Паакерові посинілі губи порушились знову, а єго внутрішний голос сказав єму: Боги показують тобі дорогу! Імя знищене, нехай пропаде й той, що так називає ся!

— Шкода перстеня — сказав Ґаґабу — а коли не має піти за ним і рука — щастє лиш, що то лїва — то не пий тепер, лиш кажи, нехай тебе поведуть до лїкаря Небзехта і нехай тобі зложить пальцї як потреба та обвяже.

Паакер встав і попрашав ся; перед тим ще сказав єму Амені, щоби він на слїдуючий день прийшов до Сетївого дому а намістник запросив єго до себе до палати.

Коли проводир вийшов, відозвав ся скарбник Сетівого дому: То був лихий день для могаря і чей може научить єго, що тут в Тебах годі так збиткувати ся, як на війнї. Єму приключила ся винї ще й инша пригода. Сказати вам, яка?

— Розповідай! — відозвались столовяни.

(Дальше буде).

злодіїв подати спис всїх пропавших річий, а також день і годину, коли єму що пропало В той спосіб можна було легко у начальника злодіїв відшукати вкрадені річи, а він віддавав їх властителеви назад за оплатою четвертої части вартости вернених річий. Тими грішми ділили ся злодії. Подібний звичай був ще до недавна в теперішній столици Єгипту, в Каірі.

І Н С Е Р А Т И.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).